

gis—ces) съдържа три диатонични полутона, и двойно увеличена съдържа три цъли и единъ полуто̀нъ — диатонични (g—cisis, ges—cis) К. е като мелодически ходъ много естественъ, и използванъ презъ всички епохи интервалъ.

Квартетъ, ит. Quartett, фр. Quatuor — музикална творба за 4 гласа или инструмента. Смѣсеніята К. отъ гласове се състои отъ сопранъ, алтъ, теноръ и басъ; однородниятъ мжжки — отъ 2 тенора и 2 баса (I и II теноръ и I и II басъ); однородниятъ женски — отъ I и II сопранъ и I и II алтъ. Отъ видоветъ инструментални К-ти най-ценни сж: **струнный квартетъ**, състоящъ се отъ I и II цигулка, виола и виолончелъ, и **клавиръ К.** — състоящъ се отъ пиано и три струнни инструмента: цигулка, виола и виолончелъ, (по-рано, сжщо — две цигулки и виолончелъ). Вокалниятъ квартетъ има своето мѣсто въ операта, съ съпроводъ на оркестръ, и като самостоятелна творба за 4 соло-гласа — съ съпроводъ на пиано или оркестръ, а сжщо и несъпроводно. Струнный К. се явява въ срѣдата на XVIII ст., но още не въ стила на камерната музика, а съ оркестровъ характеръ. Такива сж и първитъ квартети на Хайдна. Той се смѣта за първо-майстора на този родъ, и ги е означавалъ като: Quadri, Cassations, Divertimenti, Notturmi. Съ пренасянето отъ него на сонатната форма и принципа на тематическата работа въ 6-тѣ квартета отъ 1781, той установява формата на струнный К. Следъ Хайдна, Моцартъ и Бетховень го разработватъ съ най-голъмо майсторство. Бетховеновитъ последни К. сж най-висшето, което съществува отъ този родъ. Презъ XIX в. — особено втората половина, се образуватъ специални сдружения за изпълнение на струнни К-ти. Тѣ носятъ името на първия цигуларъ. Най-прочути такива сж: „К. Йоахимъ“, „Л. Капе“, „Чешкия К.“ (съ първоначаленъ съставъ: Хофманъ, Сукъ, Недбалъ и Виханъ), Парижкото „Дружество на последнитъ Бетховенови квартети“, Брюкселския „Pro Arte“, Виенскитъ: „Розе К.“ и „Майрекеръ-Буксбаумъ“, Берлинския „Хавеманъ К.“, Франкфуртския „Амаръ К.“, Будапештския „Ленъръ К.“. Съ изгледи на трайно съществуване отъ

многого опити въ София за К-ти е този на Арсени Лечевъ, съ Сертевъ, Якимовъ и Кугийски.

Квинта, лат. quinta — интервалъ отъ петъ диатонически степени. **Чиста к.** съдържа три цъли и единъ полуто̀нъ (диатонични), **умалена** — два цъли и два полутона, **увеличена** — три цъли тона, единъ диатонически и единъ хроматически полутона; **двойно умалена** = единъ то̀нъ и три диатонически полутона, **двойно увеличена** = три цъли тона, единъ диатониченъ и два хроматично полутона. К. е била третирана и се е възприемала презъ различнитъ епохи различно — презъ срѣдновѣковното последователнитъ квинти сж били приятни за ухото и се срещатъ твърде много въ многогласния мотетъ; въ началото на XVI в. тѣ биватъ изключени изъ употрѣба; презъ XVII в. сж се считали за недостатъчни (бедни) хармонично; презъ XIX в. теоретичитъ забраняватъ последванія отъ (успоредни) квинти — което става основно правило на класическата хармония. Квинтовия ходъ е единъ отъ най-естественитъ за движението на мелодията.

Квинтдецима, лат. quinta decima — интервалъ отъ 15 диатонически степени, отъ даденъ основенъ то̀нъ — сиречъ — двойнооктава. Напр. с!—с³.

Квинтетъ, лат. quintet — музикална творба за петъ пѣвчески гласа или инструмента, или за петъ пѣвчески гласа съ инструменти. **Струнный К.** се състои отъ 2 цигулки, 2 виоли и виолончелъ, или 2 цигулки, виола и 2 виолончела; **Клавиръ К.** — отъ пиано, 2 цигулки, виола и виолончелъ; **Духовия квинтетъ** се състои отъ дървени или медни инструменти. Формата на инструменталния К. е сжщата, както на квартета — т. е. сонатната.

Квинти забранени — (гл. паралелни квинти).

Квинтиране, фр. quintoyer, sonner la quinte, нѣм Quintieren — се нарича при кларинета — пренадуването, по силно отъ обикновеното надуване (нѣм. Überblasen) — въ интервалъ дуодецима — вмѣсто октава. Това свойство на кларинета се дължи на обстоятелството, че цевта му не е коническа, а цилиндрическа.